PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

26 | 10 | 2026

SPIS TREŚCI

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW 4

Dla zakwestionowania zwolnienia spółki holdingowej z podatku od dywidend konieczne jest badanie nadużycia prawa 5

Brak możliwości refakturowania usług na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy VAT w przypadku agregowania świadczeń od wielu partnerów 7

II. WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE 9

Zasady opodatkowania akcyzą samochodów osobowych przeznaczonych do jazd testowych 10

Brak prawa do pomniejszenia zryczałtowanego podatku dochodowego od zysku komplementariusza o podatek zapłacony przez spółkę jawną przed jej przekształceniem w spółkę komandytową 10

Wykładnia art. 15 ust. 6 ustawy CIT w zakresie ograniczenia amortyzacji w spółkach nieruchomościowych 11

Zasady ustalania podstawy opodatkowania w podatku od gier w przypadku zakładów wzajemnych w sytuacji zwrotu graczom części wpłaconych stawek 11

Brak możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych odsetek od kredytu zaciągniętego na nabycie prawa użytkowania wieczystego gruntu przez inny podmiot (spółkę celową) 11

Kwestia oceny, czy przejęcie spółki komandytowej przez spółkę z o.o. pozbawia tę spółkę prawa do wyboru ryczałtu od dochodów spółek 12

Rekompensata przyznana przez Prezesa URE, jako związana z kosztami energii elektrycznej wykorzystywanej w działalności gospodarczej strefowej, objęta jest zwolnieniem na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT 12

Kwalifikacja do źródła przychodu z tytułu przeniesienia na rzecz wspólnika (wspólników), w ramach umowy datio in solutum, akcji SCSp 12

Wpływ otrzymania aportu przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części na prawo do wyboru ryczałtu od dochodów spółek 13

Brak możliwości rozliczenia przez PGK nadwyżki kosztów finansowania dłużnego poniesionej przez jej członków przed powstaniem grupy 13

Kwalifikacja podatkowa dywidendy po wniesieniu do spółki z o.o. akcji wraz z roszczeniem o jej wypłatę 13

Moment powstania obowiązku podatkowego w podatku VAT z tytułu rozliczenia nakładów poniesionych na cudzym gruncie w sytuacji zaistnienia sporu sądowego co do wysokości roszczenia 14

III. WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH 15

Kwalifikacja sprzedaży segmentu biznesowego i bazy klientów w CIT. Obowiązek poboru podatku u źródła od akcesoryjnie przekazanych praw autorskich 16

SPIS TREŚCI

Kwalifikacja podatkowa warunkowego wynagrodzenia dodatkowego za nabycie udziałów jako pośredniego kosztu z działalności operacyjnej 17

Przesłanki zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków związanych z wykonaniem zastępczym 17

Przesłanki zwolnienia z VAT dostawy złota inwestycyjnego (płytka w kształcie koszulki piłkarskiej) 18

Brak obowiązku podawania numeru KSeF w tytule przelewu odszkodowania przez zakład ubezpieczeń 19

Kwalifikacja przejęcia działalności maklerskiej jako nabycia ZCP oraz jego wpływ na amortyzację podatkową w CIT 20

Kwalifikacja usług hostingu jako użytkowania urządzenia przemysłowego na gruncie podatku u źródła 20

Prawo do odliczenia VAT od wydatków związanych z nabyciem elementów ruchomych wyposażenia nieruchomości, mebli oraz AGD, które są sprzedawane nabywcy jako odrębny element transakcji sprzedaży nieruchomości 22

Brak opodatkowania VAT płatności gwarancyjnej z tytułu zachęty czynszowej 22

Moment zaliczenia do kosztów podatkowych na gruncie ustawy CIT nadwyżki ceny za nabycie farm wiatrowych i fotowoltaicznych nad ich wartością rynkową 23

Obowiązek podawania NIP oraz odbioru faktur w KSeF przez JST działającą jako organ władzy publicznej 24

ROZDZIAŁ I

KOMENTARZ EKSPERTÓW

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Dla zakwestionowania zwolnienia spółki holdingowej z podatku od dywidend konieczne jest badanie nadużycia prawa,

wyroki WSA we Wrocławiu z 23 lipca 2026 r., sygn. I SA/Wr 176/26 oraz I SA/Wr 177/26

Sprawa dotyczyła zakwestionowania przez organy podatkowe zastosowania zwolnienia z dywidend z CIT na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy CIT. Organy obu instancji zdecydowały o zastosowaniu tzw. „małej klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania" (art. 22c ustawy CIT). Organy motywowały swoje rozstrzygnięcie tym, że podatnik – luksemburska spółka holdingowa – stanowił element sztucznej struktury optymalizacyjnej. Organy położyły przy tym szczególny nacisk na wykazanie, że odbiorca dywidendy nie posiadał odpowiednich aktywów i osób, dzięki którym mógłby prowadzić działalność gospodarczą.

WSA we Wrocławiu uchylił zaskarżone decyzje. Sąd podkreślił, że dla zastosowania „małej klauzuli" konieczne jest łączne zaistnienie: (i) sprzeczności zwolnienia z celami przepisów ustanawiających to zwolnienie, (ii) intencji uzyskania takiej nieuzasadnionej korzyści oraz (iii) sztuczności struktury. Sąd wskazał, że organy obu instancji skupiły się na wykazywaniu sztuczności struktury poprzez eksponowanie holdingowego charakteru odbiorcy dywidendy. Jednocześnie, zdaniem sądu, organy podatkowe nie pochyliły się nad tym, czy w sprawie doszło do nadużycia polegającego na uzyskaniu zwolnienia sprzecznie z przedmiotem i celem Dyrektywy Rady 2011/96/UE.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Wyrok WSA wpisuje się we wzmożoną od kilku lat aktywność organów podatkowych w zakresie kwestionowania preferencji w podatku u źródła. Praktyka ta ewoluuje – przez długi czas organy przekonywały, że do zwolnienia dywidendy konieczne jest posiadanie statusu rzeczywistego właściciela należności, a status ten definiowały w duchu polskiej krajowej definicji znajdującej się w ustawie CIT. Schemat działania w stosunku do spółek holdingowych był dosyć prosty – wykazywano, że spółki te nie posiadają odpowiedniego majątku i zasobów ludzkich, aby prowadzić działalność. W konsekwencji, nie można uznać ich za rzeczywistego właściciela.

Z czasem, ze względu na ewolucję orzecznictwa sądowego, organy zaczęły coraz wyraźniej spoglądać w stronę tzw. „małej klauzuli". Problem w tym, że faktyczna praktyka dowodowa pozostała niezmieniona – organy najczęściej koncentrują się na wykazywaniu sztuczności struktury poprzez eksponowanie specyficznej struktury majątku holdingów. W całej tej praktyce umyka jednak to, że zwolnienie jest obowiązującą w UE systemową regułą opodatkowania podziału zysku. Jednocześnie, przepisy tzw. „małej klauzuli" ustanowiono po to, aby organy podatkowe mogły skutecznie reagować na nadużycia oparte o sztuczne struktury.

WSA we Wrocławiu słusznie zauważył, że sztuczność należy postrzegać tylko jako jedną z trzech przesłanek nadużycia. W szczególności, żeby można było mówić o nadużyciu, konieczna jest jaka-

kolwiek potencjalna korzyść, która wynika z określonej struktury oraz intencja utworzenia sztucznej struktury w celu osiągnięcia takiej korzyści. W przypadku braku tych elementów (w omawianych sprawach organy ich nie wykazały) zastosowanie „małej klauzuli" następuje wbrew celowi i sensowi wprowadzenia jej do porządku prawnego. W tym zakresie wyrok WSA we Wrocławiu stanowi ważny drogowskaz dla dalszego toku sporów o zwolnienie dywidend z opodatkowania.

Powyższej konkluzji nie zmienia wydany ostatnio wyrok TSUE z 15 października 2026 r. w sprawie C-203/25 NEO GROUP UAB. Wyrok ten potwierdza szerokie kompetencje krajowych organów do badania, czy zaistniało nadużycie prawa uzasadniające odmowę zwolnienia. Jednocześnie, z treści tego wyroku wyraźnie wynika, że w celu odmowy zwolnienia organy powinny przeprowadzić kompleksową analizę (z uwzględnieniem wszystkich istotnych faktów i okoliczności), czy doszło po stronie podatnika do nadużycia prawa. Jednocześnie, TSUE podkreślił, że o istnieniu lub braku nadużycia nie może decydować jedna wyrwana z kontekstu okoliczność (w szczególności, czy dany podmiot w łańcuchu spółek jest rzeczywistym właścicielem należności). Komentowany wyrok WSA we Wrocławiu wydaje się wpisywać w nurt najnowszego orzecznictwa TSUE kładącego nacisk na konieczność wszechstronnej analizy okoliczności sprawy (podobnie wcześniejszy wyrok TSUE z 3 kwietnia 2025 r. ws. C-228/24, Nordcurrent Group).

PIOTR NOWOSIELSKI
doradca podatkowy, radca prawny
w Paczuski Taudul

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Brak możliwości refakturowania usług na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy VAT w przypadku agregowania świadczeń od wielu partnerów,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.514.2026.1.AMA

Ze stanu faktycznego wynika, że rola spółki w nowym modelu ma polegać na tym, że spółka będzie „agregować" wszystkie faktury za usługi zrealizowane przez partnerów w danym okresie rozliczeniowym na rzecz klienta biznesowego. Sam sposób zmiany fakturowania nie dowodzi, że w nowym modelu dojdzie do zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy VAT, tj. do odsprzedaży tych samych usług. Przede wszystkim faktury wystawione przez partnerów na rzecz spółki, będą dokumentować pojedynczą usługę (...) dokonaną przez konkretnego partnera na rzecz konkretnego klienta biznesowego. Spółka natomiast, w celu ułatwienia klientom biznesowym księgowań faktur, zamierza wystawiać na ich rzecz jedną fakturę za dany okres rozliczeniowy, która będzie obejmować usługi wykonane w tym okresie przez wszystkich partnerów na rzecz konkretnego klienta biznesowego. Tym samym, w tak opisanym modelu nie dochodzi do odsprzedaży tej samej usługi w „nieprzetworzonej" postaci.

Faktura, którą spółka wystawi będzie obejmowała usługi wykonane w danym okresie przez wszystkich partnerów. Zatem nie będzie ona odnosić się do faktycznie zrealizowanej konkretnej usługi, na którą spółka otrzymała fakturę i która została faktycznie zrealizowana. Poza tym, w tej sytuacji, nie można również zgodzić się ze spółką, że będzie ona wystawiać fakturę zbiorczą dokumentującą odsprzedaż usług wykonywanych przez partnerów. Prawidłowo wystawiona faktura zbiorcza powinna dokumentować wiele odrębnych świadczeń np. usług, zrealizowanych na rzecz jednego kontrahenta w ustalonym okresie rozliczeniowym przez jednego sprzedawcę tych usług. Zamiast wystawiać oddzielną fakturę dla każdej pojedynczej transakcji, usługodawca może skonsolidować (zagregować) wszystkie te operacje gospodarcze w jednym dokumencie. Jest to rozwiązanie usprawniające proces fakturowania, szczególnie w przypadku regularnej współpracy i częstych transakcji między tymi samymi podmiotami.

Jednakże, w niniejszej sprawie, wystawiona przez spółkę faktura nie będzie dokumentowała odsprzedaży usług świadczonych przez jednego partnera na rzecz danego klienta. Spółka zamierza wystawiać na rzecz jednego nabywcy – klienta biznesowego – fakturę „zbiorczą", która będzie agregowała w sobie transakcje nabyte od różnych usługodawców, będzie więc zawierała zbiór usług zrealizowanych w uzgodnionym okresie przez wielu różnych partnerów. Tym samym wystawione przez spółkę faktury nie będą odzwierciedlały zdarzenia gospodarczego, które miało miejsce w relacji partner – klient biznesowy. Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że w tak opisanym zdarzeniu, nie dojdzie do odsprzedaży tych samych usług, o której mowa w art. 8 ust. 2a ustawy VAT. W tej sprawie, nie nastąpi przeniesienie przez spółkę kosztu usług, jakie spółka nabędzie wyłącznie od jednego partnera w celu ich odsprzedaży na rzecz jednego klienta biznesowego. Nie będzie więc w tym przypadku zbywcą tych samych usług przy planowanym sposobie odsprzedaży w nowym modelu biznesowym. Zatem, w opisanych okolicznościach sprawy nie będzie miał zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy VAT.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Interpretacja zwraca uwagę przede wszystkim ze względu na dość restrykcyjne podejście Dyrektora KIS do zasad refakturowania usług. Organ uznał, że art. 8 ust. 2a ustawy VAT nie znajdzie zastosowania w modelu, w którym jeden podmiot nabywa usługi od wielu usługodawców, a następnie ujmuje je na jednej zbiorczej fakturze wystawianej klientowi biznesowemu. W ocenie organu taka faktura nie dokumentuje odsprzedaży tych samych usług w „nieprzetworzonej" postaci.

Stanowisko to może budzić wątpliwości. Ani art. 8 ust. 2a ustawy VAT, ani odpowiadający mu art. 28 Dyrektywy VAT nie uzależniają fikcji nabycia i odsprzedaży usługi od tego, czy usługi zostały nabyte od jednego czy od wielu usługodawców, ani od sposobu ich dokumentowania na fakturze. Kluczowe powinno być natomiast ustalenie, czy podatnik działa we własnym imieniu, ale na rzecz osoby trzeciej, i rzeczywiście uczestniczy w świadczeniu określonych usług. Sama techniczna agregacja wielu świadczeń na jednej fakturze nie powinna więc automatycznie przesądzać o braku zastosowania art. 8 ust. 2a.

Warto ponadto wskazać, że przywołany przepis wymaga, aby podatnik działał we własnym imieniu, lecz na rzecz osoby trzeciej i brał udział w świadczeniu usług. Nie wprowadza natomiast wymogu, aby usługi objęte późniejszą odsprzedażą pochodziły od jednego usługodawcy albo były dokumentowane wobec odbiorcy końcowego w relacji „jedna usługa pierwotna – jedna pozycja odsprzedaży – jedna faktura".

Zastrzeżenia budzi również nadanie przez organ istotnego znaczenia samej konstrukcji faktury zbiorczej. Faktura jest przede wszystkim dokumentem odzwierciedlającym transakcję i nie powinna sama w sobie kreować albo eliminować skutków wynikających z art. 8 ust. 2a ustawy VAT. Decydujące znaczenie powinny mieć rzeczywiste stosunki gospodarcze i prawne pomiędzy uczestnikami transakcji.

Interpretacja pokazuje jednak, że przy projektowaniu modeli scentralizowanego fakturowania w grupach kapitałowych nie wystarczy samo „przepuszczenie" faktur przez jeden podmiot. Model umowny, przepływy pieniężne oraz treść dokumentacji powinny jednoznacznie wskazywać, że podmiot centralny rzeczywiście nabywa usługi we własnym imieniu i następnie odsprzedaje je klientowi. W przeciwnym razie istnieje ryzyko zakwestionowania zarówno sposobu fakturowania, jak i konsekwencji VAT po stronie takiego podmiotu.

PIOTR STRYJEWSKI
doradca podatkowy, adwokat
w Paczuski Taudul

ROZDZIAŁ II

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE

II. WYBÓR ORZECZEŃ

Zasady opodatkowania akcyzą samochodów osobowych przeznaczonych do jazd testowych,

wyrok NSA z 15 października 2026 r., sygn. I FSK 1079/23

Zainstalowanie w pojeździe specjalistycznej aparatury pomiarowej oraz wykorzystywanie go na drogach publicznych wyłącznie w celach badawczo-testowych nie pozbawia samochodu charakteru konstrukcyjnego pojazdu przeznaczonego do przewozu osób (klasyfikacja CN 8703). W konsekwencji obiektem takich badań pozostaje samochód osobowy w rozumieniu art. 100 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym.

Przemieszczenie na terytorium kraju samochodów osobowych będących przedmiotem umów najmu, leasingu lub bezpłatnego użyczenia w celu przeprowadzenia testów badawczych nad systemami komputerowymi nie stanowi wewnątrzwspólnotowego nabycia rodzącego obowiązek podatkowy w podatku akcyzowym (art. 101 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o podatku akcyzowym), jeżeli podmiot testujący nie uzyskuje prawa do faktycznego dysponowania pojazdem w sposób właściwy dla właściciela lub posiadacza samoistnego.

Profesjonalna rejestracja czasowa samochodu osobowego, dokonywana na podstawie art. 80s–80zf ustawy – Prawo o ruchu drogowym wyłącznie w celu przeprowadzenia prac badawczych lub jazd testowych, nie stanowi rejestracji na terytorium kraju w rozumieniu art. 101 ust. 2 pkt 3 ustawy o podatku akcyzowym. Przepis ten obejmuje wyłącznie stałą rejestrację pojazdu, stanowiącą uzewnętrznienie jego trwałej i definitywnej konsumpcji.

Brak prawa do pomniejszenia zryczałtowanego podatku dochodowego od zysku komplementariusza o podatek zapłacony przez spółkę jawną przed jej przekształceniem w spółkę komandytową,

wyrok NSA z 15 października 2026 r., sygn. II FSK 1393/23

Obniżenie podatku, na podstawie art. 30a ust. 6a ustawy PIT, może dotyczyć jedynie okresu, w którym wspólnicy posiadali status komplementariusza. Jedynie w tym okresie można mówić, że zapłacony przez spółkę podatek ekonomicznie obniżał wypłacony komplementariuszowi zysk tej spółki. Brak jest uzasadnienia, aby podatek należny od dochodu tej spółki dotyczył innego okresu, w którym wspólnik nie był komplementariuszem, a więc w którym podatek dochodowy od osób prawnych nie mógł obniżać w sensie ekonomicznym wypłaconego zysku komplementariuszowi.

Wykładnia art. 15 ust. 6 ustawy CIT w zakresie ograniczenia amortyzacji w spółkach nieruchomościowych,

wyrok NSA z 15 października 2026 r., sygn. II FSK 1395/23

Ograniczenie wynikające z art. 15 ust. 6 ustawy CIT nie ma zastosowania do spółki nieruchomościowej, która dla celów bilansowych kwalifikuje posiadane nieruchomości jako inwestycje wyceniane według wartości godziwej na podstawie art. 28 ust. 1 pkt 1a ustawy o rachunkowości i w konsekwencji nie dokonuje od nich bilansowych odpisów amortyzacyjnych.

Zasady ustalania podstawy opodatkowania w podatku od gier w przypadku zakładów wzajemnych w sytuacji zwrotu graczom części wpłaconych stawek,

wyrok NSA z 13 października 2026 r., sygn. III FSK 1010/25

Podstawę opodatkowania podatkiem od gier w zakładach wzajemnych stanowi – zgodnie z art. 73 ust. 1 pkt 4 ustawy o grach hazardowych – suma wpłaconych stawek. Skorzystanie przez gracza z usługi cash-out, polegającej na wcześniejszym zamknięciu zakładu przed rozstrzygnięciem wszystkich zdarzeń w zamian za wypłatę kwoty niższej od uiszczonej stawki, nie stanowi odstąpienia od umowy ani wycofania zakładu. W konsekwencji część stawki zwrócona graczowi oraz kwota zatrzymana przez bukmachera nie obniżają podstawy opodatkowania w podatku od gier hazardowych.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych odsetek od kredytu zaciągniętego na nabycie prawa użytkowania wieczystego gruntu przez inny podmiot (spółkę celową),

wyrok NSA z 12 października 2026 r., sygn. II FSK 1321/23

Nie stanowią kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy CIT wydatki z tytułu odsetek od kredytu zaciągniętego przez spółkę na sfinansowanie nabycia prawa użytkowania wieczystego gruntu, jeżeli nabycia tego prawa dokonała odrębna spółka celowa, która następnie osiąga przychody z jego sprzedaży. Odrębność podmiotowa podatników wyklucza możliwość rozpoznania kosztu podatkowego z tytułu finansowania majątku i działalności innego podmiotu. Faktu tego nie zmienia zawarcie umowy zlecenia czy uzyskanie przez spółkę wynagrodzenia z tytułu zrzeczenia się prawa do nabycia gruntu, skoro poniesiony wydatek odsetkowy nie był ukierunkowany na osiągnięcie lub zabezpieczenie własnych przychodów spółki.

Kwestia oceny, czy przejęcie spółki komandytowej przez spółkę z o.o. pozbawia tę spółkę prawa do wyboru ryczałtu od dochodów spółek,

wyrok NSA z 9 października 2026 r., sygn. II FSK 1377/23

Wyłączenie prawa do wyboru opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek na okres 24 miesięcy, o którym mowa w art. 28k ust. 1 pkt 5 lit. a ustawy CIT, znajduje zastosowanie na podstawie art. 28k ust. 2 ustawy CIT również do podmiotów przejmujących w przypadku połączenia spółek przez przejęcie (art. 492 § 1 pkt 1 KSH). Odpowiednie stosowanie tego przepisu do spółki przejmującej, która w wyniku transakcji nie traci bytu prawnego i nie stanowi nowo utworzonego podmiotu, wyklucza możliwość wyboru opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek bezpośrednio po przejęciu innej spółki.

Rekompensata przyznana przez Prezesa URE, jako związana z kosztami energii elektrycznej wykorzystywanej w działalności gospodarczej strefowej, objęta jest zwolnieniem na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT,

wyrok NSA z 9 października 2026 r., sygn. II FSK 1431/24

Rekompensata przyznawana na podstawie przepisów ustawy o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych z tytułu przenoszenia kosztów zakupu uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej – zużywanej bezpośrednio do wytwarzania produktów w zakładzie produkcyjnym zlokalizowanym na terenie SSE na podstawie zezwolenia – stanowi przychód z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie tej strefy. W konsekwencji przychód ten korzysta ze zwolnienia na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT.

Kwalifikacja do źródła przychodu z tytułu przeniesienia na rzecz wspólnika (wspólników), w ramach umowy datio in solutum, akcji SCSp,

wyrok NSA z 7 października 2026 r., sygn. II FSK 1340/23

Przychód spółki uzyskany w związku z wykonaniem świadczenia niepieniężnego poprzez przeniesienie na rzecz wspólnika (wspólników), w ramach umowy datio in solutum, akcji spółki osobowej (SCSp), inkorporujących posiadany przez spółkę ogół praw i obowiązków wspólnika SCSp, w celu uregulowania zobowiązania z tytułu dywidendy lub zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia z tytułu umorzenia udziałów w spółce, należy zakwalifikować do źródła przychodów „zyski kapitałowe”, zgodnie z literalnym brzmieniem art. 7b ust. 1 pkt 4 ustawy CIT.

Wpływ otrzymania aportu przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części na prawo do wyboru ryczałtu od dochodów spółek,

wyrok NSA z 7 października 2026 r., sygn. II FSK 1309/23

Prawidłowa wykładnia art. 28k ust. 1 pkt 6 ustawy CIT prowadzi do wniosku, że spółka otrzymująca wkład niepieniężny w postaci przedsiębiorstwa, ZCP lub składników majątku o wartości powyżej 10.000 euro, w roku podatkowym, w którym wniesiono wkład oraz bezpośrednio po nim następującym, nie krócej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wniesienia wkładu nie będzie uprawniona do wyboru opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek.

Brak możliwości rozliczenia przez PGK nadwyżki kosztów finansowania dłużnego poniesionej przez jej członków przed powstaniem grupy,

wyrok NSA z 6 października 2026 r., sygn. II FSK 191/25

Przepisy art. 15c ustawy CIT nie pozwalają PGK na zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów nadwyżki kosztów finansowania dłużnego, która została wyłączona z kosztów podatkowych przez spółki wchodzące w skład tej grupy w latach podatkowych poprzedzających jej utworzenie. Ze względu na autonomiczny i szczególny charakter zasad rozliczania kosztów finansowania dłużnego przewidzianych dla PGK, brak wyraźnej regulacji zezwalającej na sukcesję lub kontynuację takich odliczeń uniemożliwia uwzględnienie tych kosztów przez grupę na podstawie generalnej normy z art. 15c ust. 18 ustawy CIT.

Kwalifikacja podatkowa dywidendy po wniesieniu do spółki z o.o. akcji wraz z roszczeniem o jej wypłatę,

wyrok NSA z 6 października 2026 r., sygn. II FSK 1319/23

Wypłata dywidendy przez spółkę akcyjną na rzecz spółki z o.o., która przed dniem jej wypłaty nabyła w drodze aportu pakiet akcji wraz z wynikającym z uchwały walnego zgromadzenia roszczeniem o wypłatę dywidendy za miniony rok obrotowy, stanowi dla spółki z o.o. przychód z udziału w zyskach osób prawnych w rozumieniu art. 7b ust. 1 pkt 1 ustawy CIT. Dla kwalifikacji tego przychodu kluczowe jest rozporządzenie prawem udziałowym (akcjami) wraz z przysługującym obligacyjnym roszczeniem o wypłatę świadczenia, co powoduje, że na moment realizacji dywidendy spółka z o.o. posiada status akcjonariusza.

Moment powstania obowiązku podatkowego w podatku VAT z tytułu rozliczenia nakładów poniesionych na cudzym gruncie w sytuacji zaistnienia sporu sądowego co do wysokości roszczenia,

wyrok WSA we Wrocławiu z 14 października 2026 r., sygn. I SA/Wr 546/26

Obowiązek podatkowy w podatku VAT z tytułu odpłatnego przeniesienia prawa do nakładów poniesionych na nieruchomości stanowiącej własność innego podmiotu powstaje – stosownie do art. 19a ust. 1 ustawy VAT z chwilą faktycznego wykonania usługi (zakończenia prac i wydania nakładów), a nie z chwilą dokonania zapłaty przez kontrahenta lub wydania prawomocnego wyroku sądu cywilnego rozstrzygającego spór co do zasadności lub wysokości przysługującego roszczenia.

ROZDZIAŁ III

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

III. WYBÓR INTERPRETACJI

Kwalifikacja sprzedaży segmentu biznesowego i bazy klientów w CIT. Obowiązek poboru podatku u źródła od akcesoryjnie przekazanych praw autorskich,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 października 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.344.2026.2.ANK

W ramach transakcji nie doszło do udzielenia licencji na korzystanie z praw autorskich, praw pokrewnych, znaków towarowych ani patentów. Nie wypłacono również wynagrodzenia za korzystanie lub prawo do korzystania z urządzeń przemysłowych, handlowych lub naukowych ani za udostępnienie tajemnicy receptury lub procesu produkcyjnego. Nie doszło także do odrębnie wynagradzanego przeniesienia praw autorskich, praw pokrewnych, znaków towarowych, patentów ani innych praw własności przemysłowej. Transakcja miała charakter jednorazowej i definitywnej sprzedaży segmentu biznesowego wraz z przyporządkowanymi do niego aktywami, a nie bieżącego udostępniania praw lub informacji przez sprzedawcę. Przeniesione dane i dokumenty odzwierciedlały stan relacji handlowych, zawartych umów i prowadzonej działalności, a ich przekazanie nie było równoznaczne z przekazaniem doświadczenia sprzedawcy. Z treści umowy nie wynika, aby przedmiotem było przekazanie unikalnych, niepublicznych i specjalistycznych informacji handlowych lub organizacyjnych. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że segment biznesowy w tym baza klientów, nie będzie posiadał cech charakterystycznych dla wartości niematerialnej i prawnej (know-how). Zatem nabycia przez spółkę, ww. segmentu w tym bazy klientów nie będzie można uznać za nabycie wartości niematerialnej i prawnej (know-how) wskazanej w art. 16b ust. 1 pkt 7 ustawy CIT.

Wynagrodzenie za transakcję sprzedaży segmentu biznesowego nie stanowi żadnego ze świadczeń, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy CIT. Przede wszystkim nie stanowi „należności licencyjnych", o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT. Nie sposób również uznać wydatku w postaci zapłaty za segment za usługi niematerialne, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT, tj. świadczeń doradczych, księgowych, badania rynku, usług prawnych, usług reklamowych, zarządzania i kontroli, przetwarzania danych, usług rekrutacji pracowników i pozyskiwania personelu, gwarancji i poręczeń oraz świadczeń o podobnym charakterze. W konsekwencji, zważywszy, iż zapłata za segment – z wyłączeniem elementów dokumentacji, które były objęte prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi – nie kwalifikuje się do przychodów wskazanych w art. 21 ust. 1 ustawy CIT, spółka nie będzie zobowiązana do poboru podatku u źródła na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy CIT.

W odniesieniu natomiast do elementów dokumentacji, które były objęte prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, pomimo że ich przekazanie miało charakter akcesoryjny wobec sprzedaży sprzedawanych aktywów i nie zostało odrębnie wycenione, to jako należności licencyjne podlegają opodatkowaniu podatkiem u źródła w myśl art. 21 ust. 1 ustawy CIT. Z wniosku wynika, że wynagrodzenie zostało ustalone globalnie, a nie jako wynagrodzenie za bazę klientów lub wyraźnie określony pakiet informacji stanowiących know-how. Mimo jednak tego, spółka wskazuje w opisie stanu faktycznego, że wynagrodzenie obejmuje wynagrodzenie za: i) umowy dystrybucyjne (kontrakty z dystrybutorami) oraz listy klientów, ii) bazy danych oraz dane klientów, iii) wszelkie prawa i roszczenia, które były wyłącznie lub przeważająco związane ze sprzedawanymi aktywami, w tym prawa z gwarancji producentów i sprzedawców, iv) wszelkie księgi i zapisy (books and records) jakie były związane ze sprzedawanymi aktywami oraz inne dokumenty i dane (w formie papierowej i elektronicznej), które są wykorzystywane lub dostępne w związku ze sprzedawanymi aktywami („books and records"), z wyjątkiem tych ksiąg i zapisów, które sprzedawca musi zatrzymać na podstawie obowiązującego prawa, regulacji, wytycznych lub decyzji organu albo których nie można technicznie oddzielić od innych plików lub danych.

Powyższe okoliczności mimo ustalenia łącznego wynagrodzenia na rzecz nabywcy, pozwalają stwierdzić, że określone elementy dokumentacji objęte są prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Sama nazwa transakcji nie może być jedynym czynnikiem determinującym, który zakwalifikuje daną usługę jako należącą do katalogu świadczeń podlegających opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem dochodowym od osób prawnych. Decydujące znaczenie dla stwierdzenia, iż dane usługi mieszczą się w katalogu czynności podlegających opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem dochodowym ma treść postanowień umowy zawartej z kontrahentem zagranicznym, a przede wszystkim charakter rzeczywiście wykonywanych świadczeń.

Kwalifikacja podatkowa warunkowego wynagrodzenia dodatkowego za nabycie udziałów jako pośredniego kosztu z działalności operacyjnej,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 października 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.400.2026.1.KW

Wydatki, które zostały poniesione/mogą zostać poniesione przez spółkę na wypłatę wynagrodzenia dodatkowego spełniają/będą spełniać definicję kosztów uzyskania przychodów. Są to bowiem wydatki, które ekonomicznie i w sposób definitywny obciążają majątek spółki oraz mają związek z prowadzoną działalnością spółki. Płatność wynagrodzenia dodatkowego stanowi/będzie stanowić dodatkowe, warunkowe wynagrodzenie należne sprzedającemu wyłącznie w przypadku ziszczenia się określonych w umowie przesłanek już po dokonaniu transakcji, przy czym brak jest pewności, czy i w jakiej wysokości świadczenie to zostanie w ogóle wypłacone, w związku z czym nie stanowią/nie będą stanowić wydatków na nabycie udziałów (niezaliczanych do kosztów uzyskania przychodów aż do momentu zbycia udziałów, w myśl art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT), ale stanowią/będą stanowić koszt pośredni uzyskania przychodów, potrącalny w dacie jego poniesienia zgodnie z art. 15 ust. 1 i ust. 4d ustawy CIT.

Realizowane nabycia udziałów przez spółkę wpisują się w długoterminową strategię rozwojową całej grupy (X) oraz w strategię spółki. Działania spółki podejmowane są w celu dalszego wzbogacenia oferty, co zgodnie z planem ma przysłużyć się do zwiększenia portfela klientów i skali działalności komercyjnej spółki. Zgodnie z zamiarem spółki podejmowane działania (...) mają prowadzić do zwiększenia przychodów z działalności operacyjnej, kwalifikowanych do źródła przychodów innego niż zyski kapitałowe. Jednocześnie działalność spółki polegająca na nabywaniu udziałów nie jest ukierunkowana na ich dalszą odsprzedaż z zyskiem, lecz stanowi element realizacji strategii operacyjnej grupy. Zatem, płatność wynagrodzenia dodatkowego stanowi/będzie stanowiła koszt uzyskania przychodów ze źródeł innych niż zyski kapitałowe.

Przesłanki zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków związanych z wykonaniem zastępczym,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.347.2026.2.RK

Z opisu sprawy wynika, że wykonanie zastępcze, którego dotyczyły koszty wykonawstwa zastępczego, odnosiło się do prac mających na celu usunięcie wskazywanych przez kontrahenta wad w zakresie ochrony akustycznej. Wykonanie zastępcze stanowiło przewidziany w kontrakcie sposób realizacji prac związanych z usunięciem wad, w sytuacji, gdy prace te nie zostały przez wnioskodawcę

wykonane. Należy zatem uznać, że koszty wykonawstwa zastępczego były związane z kosztami prac zmierzających do usunięcia wskazywanych przez kontrahenta wad i nie stanowiły kary umownej na podstawie postanowień kontraktu. Zgodnie z postanowieniami kontraktu, w przypadku wykonania przez podmiot trzeci prac związanych z usunięciem wad wnioskodawca był zobowiązany do pokrycia kosztów rozsądnie poniesionych przez kontrahenta w związku z usunięciem wady. Roszczenie z tego tytułu nie miało charakteru sankcji, lecz było związane z kosztami usunięcia wskazywanych przez kontrahenta wad. Zatem, koszty wykonawstwa zastępczego wynikają z prowadzonej przez wnioskodawcę działalności gospodarczej i związane były z osiągniętymi przychodami z zawartego kontraktu.

Koszty wykonawstwa zastępczego stanowią wydatki, które wnioskodawca poniósłby samodzielnie dokonując odpowiednich prac naprawczych w ramach odpowiedzialności wykonawcy za powstałe wady. Wobec tego koszty wykonawstwa zastępczego stanowią koszty uzyskania przychodów, które zostały właściwie udokumentowane na podstawie otrzymanych od kontrahenta not obciążeniowych. Powyższej oceny nie zmienia okoliczność, że wnioskodawca kwestionował zasadność roszczeń kontrahenta, ponieważ dla kwalifikacji podatkowej kosztów wykonawstwa zastępczego istotny jest charakter tych wydatków, a nie rozbieżności stanowisk stron co do podstaw odpowiedzialności.

Ponadto uregulowanie kosztów wykonawstwa zastępczego w drodze potrącenia (kompensaty) nie pozbawia ich charakteru kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy CIT. W konsekwencji uznać należy, że do wydatków związanych z wykonaniem zastępczym, poniesionych przez wnioskodawcę nie znajdzie zastosowania art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy CIT. Tym samym przysługuje wnioskodawcy prawo zaliczenia do kosztów podatkowych wydatków poniesionych na wykonanie zastępcze, o których mowa w stanie faktycznym.

Przesłanki zwolnienia z VAT dostawy złota inwestycyjnego (płytka w kształcie koszulki piłkarskiej),

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 października 2026 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.587.2026.1.KM

Produkt w postaci płytki, którego zewnętrzny kontur odpowiada kształtowi koszulki piłkarskiej nie będzie spełniać wymogów dotyczących złota inwestycyjnego zawartych w art. 121 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, mimo że jest wykonany ze złota próby 999,9 tysięcznych. Należy podkreślić, że istotny dla wskazanej regulacji jest walor inwestycyjny przejawiający się m.in. w prostocie formy płytki, nie zaś wymiar estetyczny podnoszący atrakcyjność towaru oraz zachęcający do zakupu. Stąd też jedynie płytki mające foremny kształt i jednocześnie charakteryzujące się odpowiednio wysoką czystością złota mogą zostać uznane za złoto inwestycyjne w rozumieniu art. 121 ustawy VAT. Zatem, produkt mający płaską formę, którego zewnętrzny kontur odpowiada kształtowi koszulki piłkarskiej, nie będzie stanowić złota inwestycyjnego w postaci płytki w rozumieniu art. 121 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, a w konsekwencji jego sprzedaż nie będzie korzystała ze zwolnienia z VAT na podstawie art. 122 ust. 1 ustawy VAT.

Brak obowiązku podawania numeru KSeF w tytule przelewu odszkodowania przez zakład ubezpieczeń,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 1 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.499.2026.1.KM

Wyłączone z obowiązku oznaczania numerem KSeF są te płatności, które uiszczone zostałyby za pomocą karty płatniczej, bądź też gotówki, bowiem w takim przypadku nie istnieje możliwość podania tytułu przelewu. Nie jest natomiast konieczne oznaczanie numerem KSeF faktur, które wystawione zostałyby w czasie trwania awarii. Przepisy ustawy VAT rozgraniczają dwie możliwe sytuacje. Pierwsza z nich odnosi się do przypadku, w którym to płatności dokonuje sam nabywca – podatnik VAT czynny bezpośrednio na rzecz dostawcy – innego podatnika VAT czynnego. Możliwa jest również sytuacja, w której to płatności dokonuje podatnik inny niż nabywca towaru lub usługi – mowa tu np. „o płatnościach dokonywanych przez osoby trzecie" i wówczas również on objęty jest obowiązkiem podania numeru identyfikującego faktury w KSeF. Oznacza to, że ustawodawca uszczegółowił przepisy, poprzez wskazanie, że rozszerza obligatoryjnie stosowanie (podawanie) numeru KSeF także na podmioty, które dokonują płatności za bezpośredniego nabywcę.

Biorąc pod uwagę specyficzny rodzaj relacji (spółka w roli ubezpieczyciela), należy mieć na względzie, że elementem przesądzającym o konieczności oznaczania danych płatności numerem KSeF powinno być przede wszystkim określenie, czy w istocie mamy do czynienia z zapłatą za wyświadczoną usługę/dostawę towarów. Przepisy wskazują bowiem bezpośrednio, że numerem KSeF oznaczane mają być płatności za faktury ustrukturyzowane. Spółka jest natomiast podmiotem zobligowanym do sfinansowania określonych zdarzeń objętych umową ubezpieczenia. W takim przypadku, co do zasady, zapłata stanowi realizację odpowiedzialności odszkodowawczej wobec ubezpieczonych/uposażonych. Oznacza to, że w istocie spółka nie dokonuje zapłaty za wykonanie świadczenia (usługę/dostawę towarów) związanego z likwidacją szkody, a jedynie dokonuje przelewu środków w ramach szczególnej procedury – w ramach wypłaty odszkodowania lub należnego świadczenia, do której spółka jest zobligowana na podstawie wiążącej spółkę umowy ubezpieczeniowej.

Co istotne, przepisy art. 108g ustawy VAT wskazują wprost, że mają zastosowanie również w odniesieniu do płatności przez inny podmiot, jednakże płatność ta musi wynikać z wystawionej faktury ustrukturyzowanej. Działając jako inny podmiot spółka może w niektórych przypadkach w ogóle nie otrzymać faktury ustrukturyzowanej, ani jej wizualizacji. W takim wypadku, rozliczenie umowy ubezpieczenia, tj. finansowanie wypłaty, może nastąpić na podstawie innych udostępnionych spółce dowodów naprawienia szkody. Wobec tego uznać należy, że dokonując płatności niekoniecznie spółka działa na podstawie faktur ustrukturyzowanych, co więcej może w ogóle nie posiadać do nich dostępu, a i tak w wyniku specyfiki sytuacji będzie zobowiązana do wypłaty świadczenia, bowiem spółka jest ubezpieczycielem, którego obowiązują ramy relacji wyznaczone przez regulacje umowne z ubezpieczającym (ubezpieczonym).

Zatem, w analizowanej sprawie ze względu na to, że nie tyle spółka dokonuje płatności za inny podmiot będący rzeczywistym nabywcą usługi lub towaru, co wypłaca świadczenie w ramach szczególnego charakteru relacji prawnej na rzecz poszkodowanego lub podmiotu świadczącego usługi naprawy szkody – spółka nie będzie zobligowana do oznaczania dokonywanych płatności numerem KSeF. Tym samym, spółka nie stanowi bezpośredniego uczestnika danej transakcji, a jedynie występuje jako podmiot finansujący. Nie będzie to jednak „zapłata przez osobę trzecią" za towar lub usługę, lecz finansowanie w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej wobec ubezpieczonych/uposażonych.

Kwalifikacja przejęcia działalności maklerskiej jako nabycia ZCP oraz jego wpływ na amortyzację podatkową w CIT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 30 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.445.2026.3.ED

Skoro ZCP, jako przedmiot transakcji przeniesienia działalności maklerskiej prowadzonej dotychczas przez spółkę należącą do tej samej grupy do banku, stanowi zespół składników, który przeznaczony jest do realizacji określonych zadań gospodarczych, a ponadto wyodrębniony jest także w przedsiębiorstwie Y w aspektach: funkcjonalnym, organizacyjnym i finansowym, to uznać należy, że transakcja powinna zostać uznana za transakcję nabycia ZCP w rozumieniu ustawy CIT. Tym samym, skoro nabywany przez bank w ramach transakcji zespół składników będzie stanowił ZCP w rozumieniu art. 4a pkt 4 ustawy CIT, to wartość początkową nabytych środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych na potrzeby amortyzacji bank zobowiązany będzie ustalić z uwzględnieniem regulacji art. 16g ust. 10 ustawy CIT.

W konsekwencji, łączna wartość początkowa środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych nabytych w ramach transakcji powinna odpowiadać: i) sumie ich wartości rynkowej – jeśli powstaje dodatnia wartość firmy (ustalona zgodnie z art. 16g ust. 2 ustawy CIT), albo ii) różnicy między ceną nabycia ZCP (ustaloną zgodnie z art. 16g ust. 3 i 5 ustawy CIT) a wartością składników niebędących środkami trwałymi ani wartościami niematerialnymi i prawnymi – jeśli dodatnia wartość firmy nie powstaje. Jednocześnie, z uwagi na fakt, że sposób ustalenia łącznej wartości początkowej środków trwałych oraz WNiP na podstawie art. 16g ust. 10 ustawy CIT uzależniony jest od wystąpienia (bądź niewystąpienia) dodatniej wartości firmy, bank będzie zatem zobowiązany do weryfikacji, czy w związku z nabyciem ZCP w ramach transakcji powstała dodatnia wartość firmy na podstawie art. 16g ust. 2 ustawy CIT.

Kwalifikacja usług hostingu jako użytkowania urządzenia przemysłowego na gruncie podatku u źródła,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 29 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.315.2026.2.EJ

Należności z tytułu usług hostingu: i) hostingu systemu (...), polegających na zapewnieniu infrastruktury technicznej oraz kompleksowej obsłudze technicznej systemów spółki; ii) hostingu baz danych w środowisku chmurowym (...); iii) związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa aplikacji, w tym ochrony przy wykorzystaniu zapory sieciowej typu (...); iv) dostępu do usług transferu plików za pośrednictwem serwerów; v) zasobów pamięciowych usługodawcy w postaci maszyny wirtualnej udostępnionej w środowisku (...), na której zainstalowane jest oprogramowanie „(...)", wykorzystywane do przygotowywania, weryfikacji oraz przekazywania deklaracji do (...) należy zakwalifikować do grupy przychodów z tytułu należności za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego (art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT). Niewątpliwie bowiem urządzenie umożliwiające udostępnianie przestrzeni dyskowej wykorzystywanej do umieszczania w niej informacji (plików) służących wymianie jest urządzeniem przemysłowym. W konsekwencji, należności za ww. usługi hostingu obejmujące usługi udostępnienia i utrzymania przestrzeni dyskowej podlegają opodatkowaniu podatkiem u źródła, a na spółce ciążą z tego tytułu obowiązki płatnika na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy CIT.

Opisane usługi spółka nabywa od podmiotu powiązanego z siedzibą w Norwegii, który to jest norweskim rezydentem podatkowym na gruncie podatku CIT. Usługodawca podlega w innym niż Polska państwie należącym do EOG opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów bez względu na miejsce osiągania przychodu. Usługodawca posiada bezpośrednio 100% udziałów w kapitale spółki przez nieprzerwany okres co najmniej dwóch lat i jest rzeczywistym właścicielem należności z tytułu m.in. świadczenia usług hostingowych na rzecz spółki. Co do zasady spółka dysponuje uzyskanym od usługodawcy certyfikatem rezydencji podatkowej. A zatem, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 21 ust. 3-9 ustawy CIT oraz spełnieniu przesłanek z art. 26 ust. 1 ustawy CIT oraz dochowaniu należytej staranności spółka może zastosować zwolnienie wynikające z art. 21 ust. 3 ustawy CIT. Natomiast mając na uwadze przepisy polsko-norweskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz opis stanu faktycznego sprawy wskazać należy, że w sytuacji dochowania należytej staranności oraz posiadania certyfikatu rezydencji usługodawcy spółka ma prawo do zastosowania preferencyjnej stawki 5% podatku u źródła przy wypłacie należności z tytułu usług hostingowych na rzecz usługodawcy.

Prawodawca wprost wyłączył stosowanie mechanizmu określonego w art. 26 ust. 2e ustawy CIT w odniesieniu do wypłat należności z tytułu użytkowania lub prawa do użytkowania urządzenia przemysłowego. W analizowanej sprawie należności z tytułu usług hostingu stanowią należności za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego. Tym samym przedmiotowe należności mieszczą się w kategorii należności wskazanej w § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia MF z 28 grudnia 2022 r. w sprawie wyłączenia lub obowiązku poboru zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych. W konsekwencji, przy spełnieniu warunków określonych w § 2 ust. 2 rozporządzenia, do przedmiotowych wpłat znajduje zastosowanie wyłączenie stosowania art. 26 ust. 2e ustawy CIT. Należności z tytułu usług hostingu nie powinny być uwzględniane przy ustalaniu limitu 2.000.000 zł, o którym mowa w art. 26 ust. 2e ustawy CIT. Skoro bowiem w odniesieniu do określonej kategorii należności prawodawca wyłączył stosowanie art. 26 ust. 2e ustawy CIT, to należności te nie mogą jednocześnie wpływać na wysokość limitu, którego przekroczenie stanowi przesłankę zastosowania do tego przepisu. Mając na uwadze treść art. 26 ust. 2e i ust. 9 ustawy CIT oraz § 2 ust. 1 pkt 6 i ust. 2 rozporządzenia, należy stwierdzić, że w przypadku spełnienia warunków określonych w § 2 ust. 2 rozporządzenia należności z tytułu użytkowania lub prawa do użytkowania urządzenia przemysłowego nie podlegają uwzględnieniu w limicie 2.000.000 zł, o którym mowa w art. 26 ust. 2e ustawy CIT. W konsekwencji wypłaty należności z tytułu usług hostingu nie powodują poboru podatku u źródła od nadwyżki ponad kwotę 2.000.000 zł na zasadach określonych w art. 26 ust. 2e ustawy CIT. Powyższe wyłączenie dotyczy przy tym wyłącznie mechanizmu określonego w art. 26 ust. 2e ustawy CIT. Nie wyłącza ono obowiązków płatnika wynikających z art. 26 ust. 1 ustawy CIT.

Z literalnego brzmienia art. 26 ust. 7a ustawy CIT wynika, że przepis ten znajduje zastosowanie w sytuacji, w której dana należność jest objęta zakresem art. 26 ust. 2e ustawy CIT, natomiast płatnik spełnia przesłanki umożliwiające wyłączenie stosowania tego przepisu poprzez złożenie stosownego oświadczenia. Należności z tytułu użytkowania lub prawa do użytkowania urządzenia przemysłowego, do których znajduje zastosowanie § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia, art. 26 ust. 2e ustawy CIT jest wyłączony już na podstawie przepisów rozporządzenia. Tym samym w odniesieniu do takich należności nie zachodzi potrzeba dodatkowego wyłączenia stosowania z art. 26 ust. 7a ustawy CIT. Innymi słowy, art. 26 ust. 7a ustawy CIT nie jest podstawą wyłączenia limitu 2.000.000 zł w sytuacji, w której art. 26 ust. 2e ustawy CIT został już wyłączony na podstawie § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia.

Prawo do odliczenia VAT od wydatków związanych z nabyciem elementów ruchomych wyposażenia nieruchomości, mebli oraz AGD, które są sprzedawane nabywcy jako odrębny element transakcji sprzedaży nieruchomości,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 września 2026 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.513.2026.2.EK

Podatnik ma prawo swobodnie układać swoje interesy tak, aby działalność gospodarcza była dla niego opłacalna pod względem ekonomicznym, w tym stosując rabaty, jeśli będzie to w jego uznaniu zasadne dla osiągnięcia tego celu. Stosowanie znacznych rabatów jest niedopuszczalne w zakresie, w jakim ma ono służyć tzw. obejściu przepisów prawa i uniknięciu opodatkowania danej czynności. Tak więc każdy zastosowany rabat winien być uzasadniony ekonomicznie i prowadzić w końcowym efekcie do osiągnięcia celu, jaki został wytyczony dla działalności gospodarczej, tj. zarobku. Przepisy nie ograniczają podatnika w swobodzie ustalania ceny (udzielenia rabatu), czyli możliwa jest sprzedaż po cenie niższej niż rzeczywista wartość danego towaru czy usługi. Jedynie w sytuacji, gdy między podmiotami (kontrahentami) istnieją powiązania, o których mowa w art. 32 ust. 2 ustawy VAT, organ podatkowy może określić wysokość obrotu na podstawie wartości rynkowej tych towarów lub usług, ale tylko w sytuacji, gdyby związki te miały wpływ na ustalenie ceny.

Z przedstawionego opisu sprawy nie wynika jednak, aby pomiędzy spółką a przyszłymi nabywcami miały istnieć powiązania, o których mowa w art. 32 ust. 2 ustawy VAT. Jednocześnie, obniżenie kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego może nastąpić jedynie na ściśle określonych przez ustawodawcę zasadach, a jedną z podstawowych przesłanek pozytywnych jest niewątpliwy i bezsporny związek zakupów z wykonanymi czynnościami opodatkowanymi. W przedstawionej przez spółkę sytuacji warunki, o których mowa w art. 86 ust. 1 ustawy VAT, uprawniające do odliczenia podatku VAT, co do zasady, zostaną spełnione. Spółka jest czynnym podatnikiem VAT. Spółka jest w stanie przypisać kwoty podatku VAT naliczonego, wskazane na fakturach zakupowych, związanego z nabyciem mebli, wyposażenia i AGD, które następnie będą sprzedawane odrębnie nabywcy (działalność opodatkowana VAT). Mając więc na uwadze powyższe, na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy VAT spółka, co do zasady, ma/będzie miała prawo do odliczenia VAT od wydatków związanych z nabyciem elementów ruchomych wyposażenia nieruchomości, mebli oraz AGD, które są/będą sprzedawane nabywcy, również w sytuacji udzielenia rabatu na te elementy. Prawo to przysługuje/będzie przysługiwało spółce pod warunkiem niezaistnienia przesłanek określonych w art. 88 ustawy VAT.

Brak opodatkowania VAT płatności gwarancyjnej z tytułu zachęty czynszowej,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 września 2026 r., sygn. 0114-KDIP4-1.4012.517.2026.1.MK

Wypłacona przez gwaranta płatność gwarancyjna z tytułu zachęty czynszowej nie podlega opodatkowaniu VAT. W przedstawionych we wniosku okolicznościach nie dojdzie do dostawy towarów. Zatem wypłata płatności gwarancyjnej z tytułu zachęty czynszowej przez sprzedającego nie stanowi wynagrodzenia z tego tytułu. Płatność gwarancyjna z tytułu zachęty czynszowej nie będzie również

wynagrodzeniem za świadczenie usług. Jak wynika z okoliczności sprawy, gwarant nie będzie otrzymywał z tytułu płatności gwarancyjnej z tytułu zachęty czynszowej żadnego ekwiwalentnego świadczenia. Gwarant nie będzie miał prawa do użytkowania lub korzystania z niewynajętych powierzchni w nieruchomości, jak również nie będzie otrzymywał żadnych innych świadczeń w zamian za wypłatę płatności gwarancyjnej z tytułu zachęty czynszowej.

Spółka uzgodniła mechanizm ustalenia ceny sprzedaży nieruchomości, który opiera się na założeniu, że cała powierzchnia najmu będzie na dzień transakcji wynajęta i generująca dochód na przyjętym w kalkulacji ceny poziomie czynszu. Strony przewidziały umowny mechanizm rekompensaty kupującemu (beneficjentowi) części utraconych dochodów z wynajmu (odpowiadającej kwocie nierozliczonej na datę zamknięcia zachęty czynszowej). W jego ramach sprzedający podejmie określone zobowiązanie kompensacyjne wobec kupującego w odniesieniu do utraconych przez niego dochodów w związku z nierozliczoną częścią zachęty czynszowej. Celem płatności gwarancyjnej z tytułu zachęty czynszowej będzie wyrównanie beneficjentowi niedoboru dochodu operacyjnego wynikającego z konieczności udzielania zachęty czynszowej najemcy na podstawie umowy najmu. Ponieważ ani gwarant, ani beneficjent nie zobowiązują się do wykonania jakiegokolwiek ekwiwalentnego świadczenia wzajemnego w zamian za wypłatę płatności gwarancyjnej z tytułu zachęty czynszowej, kwota ta nie będzie stanowić wynagrodzenia za świadczenie usług w rozumieniu ustawy VAT. Zatem płatność gwarancyjna z tytułu zachęty czynszowej otrzymywana przez beneficjenta od gwaranta nie będzie podlegać opodatkowaniu VAT.

Skoro w związku z wypłatą płatności gwarancyjnej z tytułu zachęty czynszowej nie dojdzie do wykonania jakichkolwiek czynności opodatkowanych VAT, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy VAT, to nie dojdzie też do sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 22 ustawy VAT. Tym samym, otrzymując płatność gwarancyjną z tytułu zachęty czynszowej beneficjent nie będzie zobowiązany do udokumentowania tego faktu poprzez wystawienie faktury. Na gruncie przepisów dotyczących podatku VAT w opisanej sytuacji nie ma przeciwwskazań do wystawienia noty księgowej. Jednak nota księgowa nie jest dokumentem przewidzianym przepisami o VAT i jako taka nie jest objęta regulacją tych przepisów.

Moment zaliczenia do kosztów podatkowych na gruncie ustawy CIT nadwyżki ceny za nabycie farm wiatrowych i fotowoltaicznych nad ich wartością rynkową,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.448.2026.2.MF

Wydatki poniesione przez spółkę na wynagrodzenie będą pozostawały w bezpośrednim związku z planowaną działalnością gospodarczą spółki w sektorze OZE oraz z uzyskiwaniem przychodów z tej działalności. Wydatki te nie zostaną spółce w jakiejkolwiek formie zwrócone. W przypadku działających farm wiatrowych i fotowoltaicznych, w tym zbywanych razem z magazynami energii, zapłata wynagrodzenia umożliwi spółce nabycie projektów posiadających potencjalną zdolność do generowania przychodów, w szczególności ze sprzedaży energii elektrycznej. Przez wynagrodzenie, należy rozumieć wyłącznie nadwyżkę kwoty należnej do zapłaty przez spółkę ponad wartość rynkową nabywanych składników majątkowych wchodzących w skład każdego z projektów. Wynagrodzenie stanowi zapłatę za potencjał do generowania zysków. Potencjał do generowania zysków tworzą zaś w szczególności: prawa i obowiązki dzierżawcy, służebności przesyłu, decyzje administracyjne oraz prawa i obowiązki wynikające z warunków przyłączenia do sieci/umowy o przyłączenie do sieci, umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, umowy sprzedaży energii elektrycznej, umowy agregacji. Wynagrodzenie będzie więc stanowiło odrębny ekonomicznie element rozliczenia ze zbywcą, niezwiązany z wartością konkretnych, indywidualnie identyfikowalnych składników majątkowych.

Bez poniesienia tego wydatku spółka nie nabyłaby projektów ani związanych z nimi praw, decyzji, dokumentacji i innych elementów niezbędnych do rozpoczęcia działalności w obszarze OZE. Wydatek ten będzie zatem służył uzyskaniu przychodów oraz zabezpieczeniu źródła przychodów spółki, którym będzie działalność polegająca na wytwarzaniu, magazynowaniu lub sprzedaży energii elektrycznej, a potencjalnie również na dalszej komercjalizacji lub sprzedaży projektów. Ponadto, nabycie projektów nastąpi od podmiotu niepowiązanego ze spółką, a więc warunki transakcji, w tym wysokość wynagrodzenia, będą ustalane pomiędzy niezależnymi stronami działającymi w warunkach rynkowych.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że wynagrodzenia stanowiącego zapłatę za potencjał do generowania zysków nie można zaliczyć do bezpośrednich kosztów uzyskania przychodów, a zatem wydatek ten nie mieści się w dyspozycji norm prawnych określonych w art. 15 ust. 4, 4b oraz 4c ustawy CIT. Nie można bowiem przyporządkować konkretnej wartości kosztu do konkretnej wartości sprzedaży w danym roku podatkowym. W konsekwencji, ww. wynagrodzenie należy uznać za pośredni koszt podatkowy. Tego rodzaju koszty, chociaż niewątpliwie związane są z osiąganymi przychodami, nie pozostają w uchwytnym związku z konkretnymi przychodami. Taki koszt będzie potrącalny w momencie poniesienia określonym zgodnie z art. 15 ust. 4e ustawy CIT.

Obowiązek podawania NIP oraz odbioru faktur w KSeF przez JST działającą jako organ władzy publicznej,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 września 2026 r., sygn. 0114-KDIP4-1.4012.439.2026.1.RMA

Podmiotem, o którym mowa w art. 106gb ust. 4 pkt 5 ustawy VAT, w odniesieniu do którego faktura ustrukturyzowana jest udostępniana w sposób z nim uzgodniony, jest nabywca inny niż zarejestrowany na potrzeby podatku VAT. Zatem, czytając łącznie art. 106e ust. 1 pkt 5, art. 106ba oraz art. 106gb ust. 4 pkt 5 ustawy VAT, należy przyjąć, że nabywca zarejestrowany na potrzeby podatku VAT dla celów wystawienia faktury jest zobowiązany do podawania numeru VAT. Natomiast użyte w art. 106ba ustawy VAT sformułowanie: „jeżeli posługują się tym numerem na potrzeby danej czynności" należy odczytywać w kontekście treści art. 106e ust. 1 pkt 5 ustawy VAT w ten sposób, że posłużenie się numerem podatkowym jest uzależnione m.in. od tego, czy nabywca będący podatnikiem jest zidentyfikowany na potrzeby polskiego podatku czy też podatku od wartości dodanej oraz od tego, pod którym z ww. numerów podatkowych otrzymał określone towary lub usługi, a nie jak wskazuje miasto w kontekście samego posiadania numeru NIP jako takiego.

Obowiązek podawania NIP przez podatników zarejestrowanych na potrzeby podatku VAT dotyczy również jednostek samorządu terytorialnego, które na gruncie podatku VAT w ramach rozliczenia podatku należnego mogą dokonywać czynności zarówno w charakterze podatników VAT, jak i w charakterze organów władzy publicznej. Niemniej jednak na potrzeby wystawienia faktury dokumentującej czynność objętą podatkiem VAT nie jest celowe ustalanie każdorazowo, czy dana jednostka posiadająca status organu władzy publicznej i będąca podatnikiem VAT w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy VAT, dokonując zakupów towarów/usług, występuje w charakterze podatnika VAT, czy jako organ władzy publicznej. Zatem jeżeli dana jednostka samorządu terytorialnego jest zarejestrowanym podatnikiem VAT zidentyfikowanym na potrzeby tego podatku za pośrednictwem NIP (numeru VAT), to bez względu na cel, w jakim w konkretnym przypadku dokonuje zakupu, tj. czy zakup realizowany jest w związku z działalnością jako podatnik VAT, czy też zakup służy działalności w charakterze organu władzy publicznej, jednostka ta przy dokonywaniu transakcji ma obowiązek podawania NIP. W konsekwencji miasto będzie zobowiązane do odbioru faktur ustrukturyzowanych za pośrednictwem KSeF.

W tym przypadku bowiem nie znajduje zastosowania art. 106gb ust. 4 pkt 5 ustawy VAT. Przyjęcie takiego stanowiska jest zasadne również w świetle wprowadzonych od 1 lutego 2026 r. zmian do

ustawy i nałożenia nawet na podatników niezarejestrowanych na potrzeby podatku VAT podawania numeru (innego niż numer VAT) identyfikacji podatkowej. Skoro taki obowiązek mają ww. podatnicy, to tym bardziej taki obowiązek podawania numeru VAT spoczywa na jednostkach samorządu terytorialnego, nawet jeżeli przy dokonywaniu danego zakupu działają w charakterze organu władzy publicznej. Założeniem ustawodawcy nie było wyłączenie jednostek samorządu terytorialnego z kręgu podmiotów zobowiązanych do odbioru faktur ustrukturyzowanych za pośrednictwem KSeF. Zatem w sytuacji, w której przy nabyciu danego towaru lub usługi miasto działa jako organ władzy publicznej w oparciu o art. 15 ust. 6 ustawy VAT, Miasto jest obowiązane podać NIP na potrzeby tej czynności, a tym samym ma obowiązek odbioru faktur dokumentujących taką transakcję poprzez KSeF i nieprawidłowy będzie ich odbiór poza tym systemem w inny uzgodniony sposób.

PACZUSKI
TAUDUL

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA
ul. Giełdowa 7/9,
01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE
ul. Podchorążych 1,
40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
biuro.katowice@ptpodatki.pl

LUBLIN
ul. Spokojna 2,
20-074 Lublin
tel. 519 407 698
biuro.lublin@ptpodatki.pl

ptpodatki.pl